

Resum

Aquesta Tesi Doctoral comprèn la caracterització de l'infart de miocardi avaluat mitjançant l'ús de la ressonància magnètica. Es centra en la quantificació dels principals índex que es poden mesurar a partir de les imatges de les distintes seqüències obeses mitjançant la ressonància magnètica cardíaca. L'ús d'aquesta tècnica es considera en l'actualitat com el mètode de referència donat que permet explorar l'anatomia del cor de forma no invasiva y valorar-lo de forma qualitativa, semiquantitativa i quantitativa.

L'infart de miocardi és una de les malalties que més mortalitat produeixen al mon. L'objectiu general d'aquesta tesi fou avaluar quantitativament, mitjançant la realització d'una anàlisi precoç després d'un infart de miocardi, quins son els índex que ens permeten predir una fracció d'ejecció preservada després dels sis primers mesos de l'infart agut de miocardi amb elevació del segment ST.

Els pacients inclosos a aquests treball foren avaluats prèviament per un cardiòleg i se'ls va fer el protocol d'estudi de cardiopatia isquèmica, complint amb la Declaració de Helsinki. Tots els pacients s'avaluaren d'igual manera mitjançant un estudi de ressonància magnètica cardíaca. Al sisè mes se'ls repetí la ressonància magnètica cardíaca seguint el mateix protocol que a l'exploració inicial.

La quantificació de les imatges de ressonància magnètica cardíaca es realitzà a una estació de treball, utilitzant el software específic QMASS MR 6.1.5. S'avaluaren els paràmetres derivats de cada seqüència mitjançant la definició manual dels bordes endocàrdics a tots els talls. La localització dels segments es dugué a terme aplicant el model de 17 segments.

Com a conclusió, l'anàlisi quantitatiu dels diferents índex ens permet saber clarament quins d'aquests índex són útils per predir la funció sistòlica tardana després d'un infart de miocardi.